

meget hyppigt at anvende Dampskjebler, uden at de staae i Forbindelse med en Maskine, og disse Dampskjebler, som s. Ex. kunne anvendes til Torreapparater, til Kogeapparater o. s. v. kunne forvolde samme Fare, idet det fornemmelig er Kjedlernes Sprængning, som kan medføre saadanne farlige Følger. Dertil kommer, at det i Særdeleshed findes at være en Mangel, at der ikke findes Bestemmelser, som gjorde det muligt for det Offentlige at kontrollere, at de Støbe, der vare satte i Forbindelse med Dampapparater eller som brugte Dampmaskiner som bevægende Kraft, kunde medtages, saaledes at man havde Forvisning om, at ikke selve Skroget og de øvrige Apparater, som dertil hører, vare i en saa slet Forfatning, at de ikke afgave tilstrækkelig Betyggelse. Disse Omstændigheder bevægede vedkommende Autoritet til at andrage paa, at en udvidet Bestemmelse maatte udgaae til Sikkring mod Farer ved Brug af Dampmaskiner. Denne Sag har allerede i flere Aar været bragt i Bevægelse, navnlig af den Commission, som ifølge Forordningen af 27de April 1832 har været nedsat til at undersøge Maskinerne, og efterat nu alle de stedfundne Forhandlinger have ført til et saadant Resultat, at man turde være kommen paa det Nene med hvilke Foranstaltninger der skulde træffes, saa er dette Lovudkast, som jeg her har den Ære at forelægge Thinget, blevet udarbejdet.

(Det forelagte Udcast til Lov, indeholdende nærmere „Bestemmelser angaaende Tilsynet med Dampmaskiner og Dampapparater samt Dampskibe“, findes i Anhanget.) Man gik dernæst over til det næste Nummer paa Dagsordenen, Forsættelse af anden Behandling af „Forflag til Lov om Pressens Brug“, og begyndte med at forsætte Forhandlingerne over §. 3 med de dertil stillede Ændringsforslag.

J. N. Hansen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte igaar ved Behandlingen af denne Paragraph, at en Hovedforordning til en god Presselov var den, at den indeholder bestemte og klare Bestemmelser for, hvem Ansvarret paahviler. Da jeg er fuldkommen enig med ham deri, saa har jeg ikke troet at kunne undlade, endnu engang at tage Ordet angaaende denne Paragraph, idet jeg ligesom

flere af de foregaaende Talere maa finde, at den er meget langt fra at være bestemt og klar, men tværtimod finder den ubestemt og uklar. Jeg kan, naar det af mig stillede Ændringsforslag til den bliver antaget, nogenlunde forstaae, at den kan bruges, men forsaavidt det ikke bliver antaget, saa maa jeg mene, at den ligefrem kommer i Modsigelse med sig selv og altsaa ikke vil kunne forstaaes. I første Passus af denne Paragraph hedder det nemlig, at for Skriftets Indhold paahviler Ansvarret den, som paa Skriftet har naaenget sig som Forfatter; her er altsaa kun Tale om, at Ansvarret skal kunne paahvile Een og ikke Flere. Derimod hedder det i 3die Passus, at, naar der i et af Flere i Forening udgivet Skrift en Enkelt træder frem som Forfatter eller Udgiver af en vis tilstrækkelig affondret Deel af samme, saa skal han forsaavidt bære Ansvarret alene, og de øvrige Forfattere eller Udgivere altsaa være fritagne derfor; men deri ligger jo ligefrem tilfjendegivet, at, naar En fremtræder som Forfatter af en tilstrækkelig affondret Deel af et Skrift, i hvis Udgivelse han ikke tillige har Deel, saa skal tillige Ansvarret kunne paahvile Udgiveren, foruden at det paahviler Forfatteren. Jeg kan ikke forstaae det anderledes, selv efterat have hørt det forklaret af et Par af de ærede Forslagsstillere. Vil man her bruge Ordet „udgivet“, saaledes som jeg hører de ærede Forslagsstillere ville, i en anden Betydning end den sædvanlige, idet de her ved „udgivet“ ville have forstaaet det Samme som „forfatter“, saa kan jeg kun sige, at „udgivet“ ikke i den daglige Sprogbrug bruges i denne Betydning, men der staaer jo tillige paa ethvert Skrift, navnlig paa ethvert Blad, som jo ogsaa skal kaldes Skrift, „udgivet“ af Den og Den. Naar der altsaa i et Blad fremkom en særlig bestemt affondret Artikel, underkryvet af dens Forfatter, som altsaa vedgaaer at være Forfatter, saa kan han ikke siges at have Deel i Udgivelsen, da der foran paa Bladet blot staaer „udgivet“ af Den og Den, altsaa maa denne sidste Passus ogsaa, naar ikke „forfatter“ eller „indskjedes“, gjælde Udgiveren, som derved maa komme til at bære Ansvarret ligemed Forfatteren. Det er af den Grund, at jeg fremdeles maa anbefale det